Al. A. Macedonski

PARIZINA

(DUPE LORD BYRON)

EDITOR: GRIGORE MICHAILESCU

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA ALESSANDRU A. GRECESCU

4, Piața Teatrului, 4

1878

Preciul 50 bani

www.dacoromanica.ro

Al. A. Macedonski

PARIZINA

(DUPE LORD BYRON)

EDITOR: GRIGORE MICHAILESCU

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA ALESSANDRU A. GRECESCU

4, Piața Teatrului, 4

1878

www.dacoromanica.ro

PARIZINA

(DUPE LORD BYRON)

I

E ora când rĕsună dumbrava cea voioasă
De al privighietoareĭ concert armonios;
Când viu îndrăgostiţiĭ subt bolta radioasă
Sĕ 'şĭ schimbe jurămêntul într'un sĕrut focos;
Când miĭ şi miĭ de candelĭ prin noaptea 'ntunecoasă
Lumină blonda faţă a juneluĭ frumos
Ce 'şĭ plimbă reveria pe lunca rĕcoroasă
Pe când sĕ varsă 'n aer al florilor miros.

www.dacoromanica.ro

II

Spre-apus s'arată încĕ în brazde purpuroase
Giganticele urme ce soarele-a lăsat,
Dar noaptea vine 'n caru'ĭ de stele înhămat,
Şi 'ntinde pe tot locul zăbranice-azuroase ;
E noapte-acum, e noapte!... Şi rîul spumegat
S'alină 'ncet din cursu'ĭ cu şoapte zgomotoase,
Şi 'n apele luĭ limpezĭ adâncĭ şi argintoase
Scăldându-'şĭ luna, faţa, pe cer a 'naintat.

III

Acum e şi momentul când juna Parizină
Delasă 'n grab palatul principeluĭ de Vest ; —
Frumoasa adulteră de farmece e plină
La corp şi la figură la umblet şi la gest ; —
Ea pasul îşĭ îndreaptă spre-a văilor grădină
Că 'mpinsă e 'ntr'acole d'un simţimênt funest,
Ş'ascultă... şi aşceaptă... şi 'l chiamă ca sĕ vină
Şi spre-a'ĭ forma buchete prin iarbă sĕ înclină !

IV

D'o dată sĕ aude un pas ;..... fruntea 'ĭ roşeşce,
Ĭĭ bate tare peptul ş'o trece un fior ;
O voce 'n fine-o strigă pe nume 'ncetişor ;
Atuncĭ ar vrea sĕ zboare.... dér ea sĕ 'mpleticeşce,
Delirul o cuprinde şi tremură d'amor!....
Acum numaĭ o clipă pe eĭ îĭ despărţeşce
Ş'acea clipă sĕ duce ş'o alta îĭ uneşce!...
Priviţi'ĭ strânşĭ în braţe la pepturile lor!

www.dacoromanica.ro

V

Amorul are 'n lume uitarea de comoară!...
Ce vor a şci de lume, de tot ce 'ĭ înconjoară?...
Pămêntul ca şi cerul nimic nu preţuiesc
In ochiĭ lor acuma, şi tot dispreţuesc!....
Pe aripa plăcerii spre-al şeaptelea cer zboară;
Sĕ cred în lume singurĭ că sunt şi că iubesc,
Plăcerea 'ĭ mistueşce, plăcerea îĭ doboară,
Şi 'n flacăra iubiriĭ ca ceara sĕ topesc!

VI

In astfel de momente de dulce 'nfiorare
Ideia de pericol, de crimă chiar, dispare,
Căcĭ omu-atuncĭ nu are în gândul sĕu nimic,
Şi poate despre-aceasta sĕ vĕ rĕspund'orĭ-care
Sorbi din astă cupă că 'ntocmaĭ e cum zic,
Că nu cugetă-atuncea nicĭ chiar că 'n fuga mare
Momentele acele sĕ duc fără 'nturnare
Şi că regretu 'n pepturĭ la urmă face spic!

VII

Dar ora despărţiriĭ sosesce, căcĭ plăcerea
Şĭ-a scurs ale eĭ toate divine încântărĭ;
Şi ca şi cum aceasta le-ar fi întrevederea
D'àntêiŭ şi de pe urmă, rĕvarsă lungĭ oftărĭ,
Şi dênşiĭ, braţe 'n braţe, îşĭ prelungesc şederea
Cu buzele topite în foc de sărutărĭ
Şi 'şĭ jur sĕ se revadă, dér mare l'e durerea
Căcĭ sunt pătrunşĭ de negre şi triste cugetărĭ!

www.dacoromanica.ro

VIII

In jos ea îşĭ apleacă aprinsa eĭ figură
Voind să 'şĭ-o ascundă de cer şi de natură,
Căcĭ miile de stele ce 'n umbră licăresc,
Iĭ par atâţia martorĭ ce 'ĭ spun că e sperjură
Şi ce-au s'o urmărească tot traiul pământesc
Şi pên' la judecata părinteluĭ ceresc....
Amor încă o dată în fine îşĭ maĭ jură,
Să maĭ sărut'o dată ş'apoiŭ să despărţesc!

IX

Tăcut să 'ntoarse Hugo în patu'i singuratic
Chiămând odihna care, de loc nu maĭ venea,
Iar adultera 'n taină arzênd d'acel jăratic
Ce o făcuse prima 'ntêlnire ca să dea
Să 'ntoarse lângă soţul ce 'n linişce dormea,
Dér vise voluptoase în somnul eĭ molatic
O turburau, ş'un nume să scoată o făcea,
E numele luĭ Hugo, amantul ce iubea!

X

D'odată, lângă peptu'ĭ alătură şi strânge
In visele 'ĭ nebune pe soţul încelat,
Şi 'n desmierdărĭ el este d'odată deşceptat;
Atuncĭ de 'nduioşare şi fericire, plânge,
De ea, ênsăşĭ când doarme, crezêndu-se-adorat;...
Delirul îĭ e'n minte, incendiul în sânge
Cu dragoste-o privesce, suspină 'ndelungat,
Şi nu e 'n lumea 'ntreagă maĭ fericit bărbat!

www.dacoromanica.ro

XI

La rêndul sĕu o strânge la peptu'ĭ cu 'nfocare
Dér tremură d'odată coprins de turburare!...
Ce-auzĭ, principe Azo?.. Ce nume s'a rostit
De buzele acele ce 'n somn au rumenit?...
Sĕ fiă cu putinţă?... E-al fiuluĭ tĕu care,
D'amanta tinereţiĭ iţĭ fuse dăruit;...
Ce-auzĭ, principe Azo?... Destin fără 'ndurare!...
E numele luĭ Hugo cu dragoste şoptit!

XII

Adio fericire ce-abia scoborĭ în lume
Şi către care vecĭnic tind bieţiĭ muritorĭ!
De câte orĭ nu este o vorbă sau nu nume
D'ajuns ca sĕ te facă departe ca sĕ zborĭ!
Adio fericire cu fragete profume
Ce coşĭ în pânza vieţiĭ strălucitoare florĭ!
Ursit e omul nostru în dor sĕ se consume,
Căcĭ lumea este valea de vecĭnice plânsorĭ!

XIII

Principele în mână ia spada 'nfuriat
Şi vrea ca sĕ lovească,.. dér dênsul sĕ opreşce
Uimit de frumuseţea ce tênĕr îĭ zîmbesce
Şi ce 'şĭ urmează somnul de vise fermecat;
Atâta de crunt ênsĕ în umbră o priveşce
In cât déca atuncea cum-va s'ar fi 'ntêmplat
Ca ea sĕ se deşcepte din somnul ce-o uimeşce
De sigur că viaţa în sîn i-ar fi 'nghieţat!

www.dacoromanica.ro

XIV

Şi cât ţinură-aceste othelice minute
Nu şciŭ;... dér Parizina, sĕ linişci, tăcu,
Pierind în stol molatic visările plăcute
Ce 'n somnu'ĭ sĕ pronunţe un nume o făcu;
Plângênd ênsĕ p'atâtea iluziunĭ pĭerdute
Era sĕrmanul Azo în ochĭ cu lacrimĭ mute
Şi cu turbarea 'n suflet, când ziua ce născu
Pe cer, pânzele'ĭ d'aur, treptat işĭ desfăcu!

XV

Principele atuncea pe toţĭ aĭ caseĭ sale
I-adună împrejuru'ĭ, şi'ntreabă de-a ieşit,
Vr'o noapte Parizina, soţia ce-a iubit,
Şi vaĭ, tot adevĕrul îl află plin jale!
Chiar servele acele ce lucru-aŭ înleznit
Şi'n taină adulterul l'aŭ pus încet pe cale
Işĭ vênd p'a lor stăpână pe fricĕ saŭ parale:
O 'nvinovăţesc toate ş'o blestemă cumplit.

XVI

Când patima o naşce e groaznică mânia
Ce zgudue atuncea tot peptul omenesc
Şi ce pe rĕzbunare 'şĭ aşează temelia,
Iertarea fiind numaĭ un simţimênt ceresc!...
In Principele Azo e totul pămêntesc
Ast-fel precum în lume îĭ este şi domnia!...
Ş'apoiŭ a rar sĕ află pe tron mărinimia
De şi cavalerĭ numaĭ, pe toate le-ocolesc!

www.dacoromanica.ro

XVII

Pe toţĭ curteniĭ, Azo, în sala cea maĭ mare
Acuma îĭ convoacă, — lugubră adunare!... —
Înlănţuiţĭ în faţă'ĭ par ambiĭ vinovaţĭ
De o potrivă tinerĭ şi ca din cer picaţĭ!...
P'al sĕŭ părinte, Hugo, l'ascultă cu răbdare
Sentinţa cea de moarte rostind cu'nverşunare
Ş'aşceaptă sĕ sfîrşească cu ochiĭ 'n jos plecaţĭ
Ce-ades de câte-un fulger sĕ află luminaţĭ!

XVIII

Tăcută ca şi dênsul în loc stă nemişcată
Frumoasa Parizină, amanta'ĭ devotată,
Ş'aşceaptă şi sentinţa'ĭ în fine sĕ se dea!...
Ce straniă schimbare în faţa'ĭ adorată
Ce pênĕ maĭ erĭ âncĕ de graţiĭ strălucea!...
Ce straniă schimbare şi'n soarta eĭ de-o dată:
De pe un tron în lanţurĭ şi'n frunte cu o pată
In loc d'acea coroană ce mêndru o 'ncingea!

XIX

Şi unde'sŭ cavalerĭĭ cu spade lucitoare
Ce pentru ca sĕ'ĭ şceargă o lacrimă-arzĕtoare
Ar fi murit cu toţiĭ voioşĭ şi fericiţĭ?
Şi unde-acele Doamne cu vocĭ linguşitoare
Şi unde scutierĭĭ cu aur învestiţĭ,
Copiĭ blondinĭ şi tinerĭ în dragoste nutriţĭ
Ce'şĭ depuneaŭ viaţa la micile'ĭ picióre,
Şi unde şi baroniĭ şi Conţiĭ străluciţĭ?

www.dacoromanica.ro

XX

De faţă toţĭ sĕ află în sala prinţiară
Dér frunţile plecându-'şĭ staŭ muţĭ şi nemişcaţĭ;...
O! cât ar fi plâns Hugo pe soarta cĭ amară
De n'ar fi fost atâţĭa în juru'ĭ adunaţĭ
Ca sĕ'ĭ scruteze ochiĭ de lacrime 'nrouaţĭ!...
Grăbiţĭ, cavalerĭ mêndriĭ, grăbiţĭ de'l condamnaţĭ,
Căcĭ vĭaţa 'ĭ e d'acuma o groaznică povară,...
Grăbeşce-te, principe, cu ochiĭ 'nsângeraţĭ!

XXI

A sa privire, Hugo, din jos nu 'şĭ-o rîdică
Spre-a sĕ uita l'aceea pe care o iubea;...
Sĕ'ĭ vadă ochiĭ 'n lacrimĭ când cugetă'ĭ-e fricâ
De disperarea care în peptu'ĭ clocotea!...
S'o vadă rugătoare că pentru el suplică,
Maĭ bine mort sĕ fiă de zece orĭ ar vrea!..
Căcĭ dragostea de vĭaţă îĭ este-atât de mică!...
El şciă că o perde, dér pentru-amor murea!...

XXII

Acum ascultaţĭ ênsĕ! Principele vorbeşce:
«Aĭ, curţeĭ mele, zice, înalţĭ consilierĭ,
«Conţĭ, Ducĭ, a căror viţă prin veacurĭ strălucesce,
«Baronĭ vestiţĭ în lupte şi mêndriĭ cavalerĭ,
«Voĭ toţĭ pe cariĭ tronu-mĭ puterea 'şĭ bizuieşce
«Şi voĭ rude-ale mele, fraţĭ, unchĭ, nepoţĭ şi verĭ,
«Nenorocirea astă-zĭ amarnic mĕ izbeşce,
«Soţiă, fiu, nimica, eu nu maĭ am de erĭ!

www.dacoromanica.ro

XXIII

«Sunt condamnat să vede d'o soartă 'ngrozitoare
«O vĭaţă dureroasă să duc p'acest pământ,
«Eĭ bine, fiă voia cumpliteĭ ursitoare
«Ce toată fericirea-mĭ a spulberat în vânt!
«Câcĭ cine alt în lume de nu va fi ea oare,
«Schimbat'a 'n adulteră soţia iubitoare?...
«Eĭ bine, fiă'ĭ voia! Nenorocit ce sunt!
«Şi peste fericire-mĭ închiză-se-un mormânt!

XXIV

«Săcurea luĭ călĕul ascuţă şi gătească!
«A Domnuluĭ voinţă e scris să se 'mplinească!
«Adio, du-te, Hugo, fiŭ scump,—odĭos rival!
«Nu te condamnă tatăl ci faptu'ţĭ criminal!...
«Sfîrşită pentru tine e vĭaţa pământească
«Şi te asceaptă ghĭena cu focu'ĭ infernal!...
«A! Hugo, tatăl şcie pe fiu să 'şi 'l iubească
«Dér şciă ênsă crima şi 'n fiŭ să pedepsească!»

XXV

«Cât despre tine-ascultă, soţiă trădătoare:
«Iţĭ las a ta viaţă ca o povară grea;...
«Să vezĭ căzêndu'ĭ capul e condamnarea mea!...
«De ce să usuc ochi 'ţĭ în lacrime-arzĕtoare
«Şi tremurĭ de sentinţă şi te 'ngrozeşcĭ de ea?...
«Nu eu omor pe Hugo, ci el prin tine moare!...
«Ş'acum, Adio, pleacă, te du omorîtoare,
«Iţĭ las a ta viaţă, trăieşce de 'ĭ putea!»

www.dacoromanica.ro

XXVI

Tăcu în fine Azo, dér fața contractată
Și ochiĭ, coperindu'și cu mâna ce-a semnat
Sentința ce pe fiu'i la moarte-a condamnat,
Își năbuși în peptu'i simțirile de tată!...
Ca să vorbească, Hugo, atuncĭ s'a rîdicat,
Și inima 'n privire'i palpită indignată...
De la un cap la altul mulțimea e mișcată...
Iar vorbele luĭ ast-fel prin sală-au rĕsunat:

XXVII

«Principe, nu mi-e teamă de moarte, o sciĭ bine;
«Să tem de moarte-aceia ce n'au dat ochĭ cu ea!
«Dér eu ce 'n miĭ de lupte alăturea cu tine
«D'aproape am vĕzut'o maĭ mult de cât orĭ-cine
«Ca s'o afrunt, tot mêndru, ș'acuma voiŭ putea,
«Și ferul ce 'mĭ va face jos capul a cădea
«Nu va putea vr'o dată a 'mprăștia din vine
«Cât sânge 'n miĭ de lupte vĕrsă sabia mea!

XXVIII

«Mi-aĭ dat astă viață și 'mĭ cerĭ recunoștințĭ!...
«Dér țĭ-am cerut eu oare cu ea să mĕ 'nzestrezĭ
«Și mumă-mea, în care, avea un soț credință
«Cerutu'țĭ-a, sĕrmana, de el s'o depărtezĭ
«Ș'apoiŭ dezonorată s'o laș și să tronezĭ?...
«Și 'n urmă când să stinse în plâns și suferință
«Cu fiul tĕu în brațe pe care-aicĭ îl vezĭ,
«Gânditu-te-aĭ bastardul de fiu să 'l proclamezĭ?..

www.dacoromanica.ro

XXIX

«O crimă 'mĭ dete vĭața, o crimă mi-o răpește . . .
«Ți-am semănat în tocmaĭ : Făcuĭ cum aĭ făcut :
»Soția unuĭ altuĭ ca tine am perdut :
«Dér crima mea, Principe d'a ta să osibește
«Măcar că eu în lume, bastard am fost născut . . .
«Că mi-este fidanțată, tu bine aĭ șciut
«Și fără să ții seama d'un suflet ce iubește
«Luând'o de soție să mĕ lovești aĭ vrut !

XXX

«Și vaĭ, când amăgită de neagra'ți uneltire,
«Frumoasa Parizină uită a mea iubire,
«Tu chiar atuncea âncĕ, vrăjmașiŭ neîmpăcat,
«Cu inima închisă la orĭ și ce simțire,
«Și nașcerea-mĭ în ochiĭ iubiți aĭ degradat ;
«Și 'n loc ca să te mustre a ta nelegiuire,
«Tu criminalul unic și unic vinovat,
«Bastard ți-aĭ numit fiul pe care l'aĭ creat !

XXXI

«Eram bastard, Principe, câcĭ nu aveam un nume !
«Dér sângele-mĭ din vine era sângele tĕu !
«Și dacă n'ar fi astă-zĭ sĕcurea de calĕu
«Ce are să 'mĭ scurteze viața 'n astă lume
«Scăpându-mĕ de dênsa întocmaĭ ce de-un rĕu,
«Așiŭ fi șciut a'mĭ face un ast-fel de renume
«In cât să nu maĭ poată nimica să 'l sugrume,
«Și să rĕmăie mare bastardu 'n veacul sĕu !

www.dacoromanica.ro

XXXII

«Te 'ncrunţĭ şi tot d'odată zîmbeşcĭ cu ironiă ! . . .
«Tu ţĭ-aĭ uitat sĕ vede când pinteniĭ-mĭ d'oţel
«Impintenau cursĭeru-mĭ în luptă şi măcel
«Ş'astfel precum un trăznet în groaznica'ĭ urgiă
«Luceşce, crapă, cade, detună 'n vijeliă
«Ş'un şir de copacĭ mêndriĭ îĭ mistue subt el,
«Zburam, loveam, dam iureş, şi 'n crunta bătăliă
«Mĕ zvîrcoleam întocmaĭ ca trăznetu 'n mâniă!

XXXIII

«Eu nu implor, Principe, nimica de la tine :
«Trecutul fără voie în minte îmĭ revine !
«Şi de regret vr'un lucru e cum de n'am murit
«Atuncea când în lupte eram nebiruit !
«In cât despre viaţă ea nu mi sĕ cuvine :
«Ca tine-aceiaşĭ crimă şi eu am făptuit !
«Pe amênduoĭ grăbeşce de 'ĭ pedepseşce 'n mine !
«Condamnă 'n fiŭ aceea ce 'n tată-aĭ ocrotit !

XXXIV

«O şciŭ, cel maĭ culpabil în faţa omeniriĭ,
«Sunt eu ;... dér cel puternic ne vede p'amênduoĭ
«Şi 'n ora judecăţiĭ, în ora rĕsplătiriĭ,
«Nu şciu, cine culpabil va fi maĭ mult din noĭ;...
«Imĭ zicĭ că mĕ apasă o grea nelegiuire,
«Dér a'ĭ purta povara, principe, suntem douĭ!...
«Ş'acuma că 'mplinită îmĭ este-a mea menire,
«Născut pentru iubire, eu mor pentru iubire ! »

www.dacoromanica.ro

XXXV

Sfîrşindu-'şĭ cuvêntarea, cu braţele în cruce,
A lanţurilor sale verigĭ le scutură,
Şi'o palidă zîmbire pe buze 'ĭ flutură:
Era zîmbirea celuĭ din lume ce să duce!....
De 'nduioşare-o şoaptă prin sală lung zbură,
Şi feţele 'ncepură în dor să se usuce
Şi nu fu suflet care atunci nu să 'ndură,
Teribil numaĭ Azo: «Să moară!» murmură.

XXXVI

«Să moară!... Nu!»... în lacrimĭ îĭ strigă Parizina
Şi rîură pe sînu'i mărgele de opal!...
Durerea 'i este mare precum i-a fost şi vina
Şi'i năbuşeşce vocea al lacrimilor val!...
Statue răsturnată din mêndru'ĭ pĭedestal
Ea cade-apoiŭ, şi faţa'i întocmaĭ ca verbina
Pe care-o veştejeşce al toamneĭ vênt fatal
E searbădă, şi turbur e-al ochilor cristal!

XXXVII

Figura eĭ odată atâta de frumoasă,
Invineţită 'şĭ perde conturu'i graţios,
Şi vocea 'i ca şi arcul cu coardă 'mlădioasă
Ce dacă să destinde de roua umezoasă
Aruncă rătăcite săgeţile 'i pe jos,
Maĭ poate-abia să scoată o şoaptă dureroasă
Ce rătăcită, scade, expiră tênguioasă
C'al uneĭ coarde rupte suspin melodios!

www.dacoromanica.ro

XXXVIII

Dér eată, lung intonă arama cobitoare
Sonorul hymn funebru al celor care mor!
Ş'acele vibrări triste un simţimênt d'oroare
Il face să spunteze pe faţa tutulor!
S'aude-apoiŭ şi vocea în veci bombănitoare
A choruluĭ de preoţĭ ce'n rugăciunea lor
Mai mult cuget la baniĭ ce ĭaŭ când omul moare
De cât să facă cerul a'i fi îndurător!

XXXIX

O! eată-acum pe Hugo cu moartea faţă'n faţă;...
Priviţi'l: Ochiĭ ţintă şi'i ţine în pământ;...
Calĕul înainte'i, precurmător de viaţă,
Săcurea îşĭ încearcă în roşul sĕŭ vesmênt;...
Poporul mut şi sumbru să grămădeşce 'n piaţă
Să vadă cum un tată împinge în mormênt
P'un fiu a căruĭ zile sunt âncă 'n dimineaţă
Dér ce să scutur tocmaĭ ca spicele în vênt!

XL

Era în acea vreme când soarele apune
Şi zîmbete de-Adio răsfrânge peste cer;
Ingenuchiat stă Hugo şoptind o rugăciune
Ce pe o rază d'aur străbate prin eter;...
La urmă fruntea mêndră pe trunchĭul rece 'şĭ pune
Şi'mbărbătat aşceaptă să moară 'n cavaler!
«Lovesce!».. strigă 'n fine;... săcurea să supune
Şi şueră în aer al morţiĭ rece fier!

www.dacoromanica.ro

XLI

Oroare !.. Capul zboară rostogolit departe
Şi corpul i sĕ'nfige cu furiă 'n pămênt !
Iar generosul sânge din vine i sĕ 'mparte
In lungĭ şiroaie cariĭ, roşesc al sĕŭ vesmênt
Şi capul i sĕ zbate în zvîrcolirĭ deşarte
Ce bagă ênsĕ groaza în câţĭ de faţă sunt;..
Dér nemişcarea naşce;... mulţimea sĕ desparte
Şi ciocliĭ rîdic corpul sĕ'l ducă la mormênt !

XLII

Sĕ scurse 'ncet mulţimea şi corpu 'l îngropară,
Dér toţĭ de a luĭ moarte mereŭ îşĭ povesteaŭ
Şi ceĭ maĭ mulţĭ din martorĭ uimiţĭ adânc spuneaŭ
Că'n vremea când sĕcurea sĕ abătu, barbară,
Sĕ auzi un ţipĕt de disperare-amară,
Şi toţĭ pe a eĭ soartă înduioşaţĭ plângeaŭ ;...
D'atunciĭ ênsĕ de dênsa nimic nu maĭ aflară
Şi'n chaosul vieţiĭ cu'ncetul o uitară !

XLIII

Ce s'a făcut, d'aceea, de niminĭ nu sĕ sciă:...
O versiune spune că s'a călugărit
Iar alta că veninul a fost al eĭ sfîrşit ;...
Cât despre crudul Azo, luă altă soţiă,
Trăĭ lungĭ bătrêneţe, dér trist şi înegrit ;
Şi'avênd fiĭ o mulţime,—niciĭ unul ca sĕ fiă
Nu maĭ avu c'acela ce 'n plina luĭ juniă
Sĕ moară, de o soartă fatală fu ursit !

www.dacoromanica.ro

XLIV

Mereu sta încreţită şi sumbră a luĭ frunte,
Câcĭ inima e 'ntocmaĭ ca rîul cristalin:
Inghiaţă 'n suprafaţă dér nu şi 'n fundu'i lin! —
Plană 'n vecĭ întristarea pe pletele'ĭ cărunte
Şi 'n vecĭ eşi din peptu'ĭ un dureros suspin!...
Mustrarea conşciinţiĭ fu condamnat s'afrunte
Şi nu putu vr'o dată un zîmbet sĕ maĭ spunte
Pe buzele luĭ arse de al mustrăriĭ chin!

XLV

Copacul ce sĕ 'nalţă la cerurĭ cu mêndriă,
Când ramurile'ĭ taie dibaciul grădinar
Maĭ poate sĕ 'şĭ revază şi frunze şi juniă,
Maĭ poate sĕ trăiască şi sĕ 'nflorească iar,
Maĭ poate a fi âncĕ un cuib de bucuriă!....
Când ênsĕ jos cad rupte d'un trăznet în mâniă
Ce şuerând le arde cu groaznicul sĕŭ jar,
Nicĭ ramure, nicĭ frunze, pe el nu reapar!

1878.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro